

ALT FOR NORGE

ORGAN FOR DEN NASJONALE FRONT

Nr. 13

August

1944

MOT GISSELSYSTEMET —

EN UBRYTELIG FOLKESOLIDARITET

I anledning nye tiltak for å tvinge igjennom en mobilisering har ledelsen for den norske hjemmefronten utsendt et opprop, hvor det heter:

«Det er gisselsystemet tyskerne venter seg mest av. De regner med at den innkalte vil kvie seg for å sette sine pårørende i en vanskelig situasjon. Dette gisselsystemet har hele tiden vært tyskernes beste våpen mot de undertrykte folk. Nå virker det ikke lenger ute i Europa, og vi må stille oss på samme linje. Mot gisselsystemet må vi sette en ubrytelig solidaritet. Mobiliseringen er en sak som ikke bare gjelder dem som blir innkalt, men gjelder hele vårt folk. *Vi er alle like nær til å ta konsekvensene av motstanden.*

1) Den som er innkalt til A.T., til arbeidsmobilisering eller arbeidsinnsats, skal holde seg borte fra sitt hjem og sin arbeidsplass. Han må ikke oppgi sin adresse til familien.

2) I tilfelle pågang mot familien skal alle dens medlemmer som kan bli utskrevet også holde seg unna. Ingen skal la seg ta til tjeneste for fienden.

3) Alle må hjelpe dem som søker sikkerhet på alle måter.

4) Hele folket må være i alarmberedskap.»

Vi vil rette en inntrengende oppfordring til *alle* om å følge disse paroler. Gisselsystemet virker ikke lenger ute i Europa, og vi nordmenn må stille oss på samme linje. Det er et riktig standpunkt. Gisselsystemet har hele tiden vært tyskernes beste våpen mot de undertrykte folk. Også vi nordmenn må delta i kampen for å ta fra tyskerne dette deres beste våpen.

«Kampen er en, her hjemme som ved frontene. Hver enkelt er en soldat, sivil eller i uniform. *Vi er i krig.* Det må vi aldri glemme. Tusener i de væpnede styrker gir hver dag sine liv for frihet og rettferd. Det er maning til oss; om å ta vår risiko, yte vårt offer.»

Alle talsmenn for den aktive og passive retning i politikken i Norge må i nasjonens interesse samles om løsningen av denne oppgave under parolen: Enhet i kampen, i krigen! Mot gisselsystemet — en ubrytelig solidaritet.

VI VIL ALDRI GLEMME:

- Vi må gjøre vår plikt, selv om vi blir truet med at våre pårørende eller andre blir tatt som gissel.
- Mot nazistenes gisselsystem må vi framkalle i vårt folk en ubrytelig folkesolidaritet.
- Den norske heimefronten er nå enig om ikke lenger å bøye seg for maktbudet og trusler om gisler og ståndrett.
- Hver enkelt av oss er nå en soldat, sivil eller i uniform.

Vi er i krig.

i gjengir i sin helhet direktivene fra «Politigeneral» Marthinsen og «Riksfullmektig for arbeidsinnsats» Astrup til arbeidskontorene:

«Herr distriktskontorsjef.

Riksfullmektigen for arbeidsinnsats.

Følgende overenskomst er inngått mellom lederen av sikkerhetspolitiet på den ene side og Riksfullmektigen for arbeidsinnsats på den annen side:

Vedrørende avhenting og forføyning overfor personer som ikke etterkommer pålegg gitt av den offentlige arbeidsformidling.

- I. Hvis en person ikke møter fram etter å ha mottatt pålegg etter forordning av 9/7-44, går saka med gjenpart av pålegget til nærmeste politimyndighet som straks avhenter vedkommende hvis han er tilstede og bringer ham, 1. til arbeidskontoret hvis pålegget gjelder arbeid hvor legeundersøkelse er påbudt, 2. direkte til arbeidsstedet såfremt legeundersøkelse ikke er påbudt.
- II. Er vedkommende ikke selv tilstede men derimot pårørende av ham, opptas kort forklaring om årsaken til hans fravær fra heimstedet og hvor han befinner seg. 1. Er hans nåværende oppholdssted kjent, går saka til politiet i det distrikt han oppholder seg for tilbakeføring 2. Hvis de pårørende oppgir ikke å kjenne hans adresse, pålegges de å skaffe denne innen tredje dags middag. (Avbentingsdag medregnet.) a) Såfremt adresse skaffes til denne tid, oversendes saka til vedkommende politimyndighet som nevnt foran. b) Blir adressen av de pårørende ikke meldt til politiet, eller vedkommende ikke finnes på den oppgitte adresse, oversendes saka til statspolitiet som tar standpunkt til om forholdet skal behandles som flyktningssak (beslag, inndraing osv.) Når statspolitiet har tatt standpunkt til saka, meddeles dette vedkommende arbeidskontor sammen med oppgave over tilstedeværende husstandsmedlemmer i alderen 18—55 år. Arbeidskontorene går så omgående til utskrivning av den av de pårørende som ansees mest skikket, hvorefter vedkommende avhentes og bringes til arbeidsstedet. Såfremt statspolitiet har funnet at en sak blir å behandle som flyktningssak eller vedkommendes oppholdssted ikke bringes på det rene, sendes melding til forsyningsnemnda i den kommune hvor vedkommende sist fikk sine rasjoneringskort, om at ytterligere rasjoneringskort ikke skal utstedes.
- III. Hvis vedkommende som er gitt pålegg eller hans pårørende ikke påtreffes av politiet, forsegles leiligheten til saka er nærmere undersøkt.
- IV. Hvor det gjelder personer som unnlater å etterkomme pålegg som arbeidskontoret har gitt etter forordning av 27/5-41 om arbeid i jord- eller skogbruket, utferdiges nye pålegg etter forordning av 9/7-44, hvorefter vedkommende bringes til arbeidsstedet.
- V. Hvis arbeidsgivere (bedrifter) unnlater å oppfylle sin opplys-

I sin bok av 1923 om dikteren Kinck, kommer Christian Gierløff inn på skikkelsene i hans diktning:

«Der er videre Melkeviigene, «den blåøiede middelskløkt», som har sin historiske rot i Håvamåls «medalsnotr»; deres innflytelse synes vokset etterhvert som folket vant i ytre frihet, noget som visstnok henger sammen med angsten ved å stå alene, «sletteangsten»; de utgjør en intelligensgruppe som særlig synes å gjøre karriere som politikere hertillands og under hvis siksaksepter (formet som et skjevt kompromis) landet med stormskritt ødelegges, efter hvad de sakkyndige påviser. De er «ideenes besindige utnytttere, de uttrettelige forskusslere av hver djerv innsats». De eier «mådeholdets og selvbevaringens kostelige gave», deres hvasseste åndsvåben er ordet «overdrivelser» til alle sakkyndige. De greier nok brasene, mens landet forblør og bare *de* blir igjen, hvis nøkterne røst tilslutt høres i sykeværelset. Og intet høres uten dem, uten dem . . . Det har gått så godt hittil, hvorfor skulle det ikke gå ennu bedre i tiden fremover? Deres mest frem-

ningspikt (jfr. forordn. av 9/7-44 § 5) blir forholdet å behandle som statsfiendtlig handling.

Oslo, 18 juli 1944.

Astrup

Marthinsen

De større arbeidskontorer innen Deres fylke gjøres kjent med overenskomsten i den utstrekning distriktskontorsjefen finner det formålstjenlig. Like lydende rundskriv tilstilles politiet, fra lederen for sikkerhetspolitiet.

Heil og Sæl. *Chr. Astrup.*

hørskende politiske «trekk» er deres store evne til å avgjøre sakene uten å ha satt sig inn i dem. Denne evne skaper beundring omkring dem i folket. De kan ikke glede seg ved akkurat mange enkeltmenns tillit, men de har vunnet «folkets tillit», fordi folket har det så travelt med sitt utkomme og sine drømmerier at det er glad til at Melkeviigene interesserer seg for styrelsen.»

Melkeviigene, melkeviigene ja!

Mon tro om det ikke skulle være nyttig for oss alle virkelig å studere Kincks berømte Melkeviiger? Eller hva mener de landsmenn som framleis hevder at man «bare vil bringe gode nordmenns liv og hele vår nasjonale sak i fare», hvis vi overskrider grensen for den passive politikk? Kan vi med noen rett hevde at disse politikere er vår tids Melkeviiger?

Vi lar spørsmålet gå videre til våre lesere - - -

Hans E. Kinck sier:

«Et folks liv er dets gang mot fremtiden. Den er uutgrundelig som dyrespor. De kan være vage og lette som rypens vingetrykk i mjøll sne. Men de kan bli tunge og sørgmodige som elgoksens ensomme får: man kan ingentid forutse hans innfall og kroker frem og tilbake, men ethvert skritt er fylt av levende tidende, av ærend, av lyttende vår stans. Men likefullt er der linjer i en folkestammes sinn. Disse linjer er realiteter. De er det udødelige i folket. Og denne folkestammes inngrodde, men ubegrundede forvissning om et mål for sin vandring, en misjon i verden, — det er nasjonalfølelse —.»

Nektar.

«Håndslag» nr. 13 skriver:

«Det er alminnelig mening i Finnmark at russerne har situasjonen sikkert i sin hånd. Om de forsøkte å opprette et bruhode noe sted på Finnmarkskysten for å falle den tyske armeen i ryggen, tror man at dette ville la seg gjøre uten store offer.

Det russiske etterretningsvesen i Finnmark er meget vel organisert. Russernes dristighet har flere ganger slått både tyskere og nordmenn med forbauselse.

For kort tid siden ble to russiske spioner grepet på Kirkenes i tyske offisersuniformer. Den ene hadde i lengere tid vanket i det tyske hovedkvarteret i Kirkenes. Den russiske krigsledelsen kjenner til tyskernes planer og disposisjoner i detalj.

Etter hvert som tilførselen sjøvegen til Kirkenes og Petsamo har skrumpet inn på grunn av blokaden av Finnmarkskysten, har «ishavsvegen» fra Rovaniemi til Petsamo, med en forgrening til Kirkenes, fått stadig større betydning som tilførselslinje for «Armee Lappland».

Et stort antall av de tvangsutskrevne nordmenn, som ble tvunget til å gjennomgå Nationalsozialistisches Kraftfahrer Korps' (NSSK) treningsleir i Svelvik våren og sommeren 1943, er satt inn på denne ruten. De er iført Legion Speers brune uniform og får arbeide døgnet rundt om deres tyske herrer finner det nødvendig. I den siste tiden har finske og russiske partisaner ofte angrepet de tyske lastebilkolonnene på de øde strekningene nord for Ivalo og tilføyd dem atskillig skade.»

«Lappesykens» virkninger blant de tyske troppene i Finnmark og det nordligste Finland har vært overdrevet, selv om den lange, mørke vinteren har tatt sterkt på mange. Mere utpreget er russeskrekken blant tyskerne i nord — man kan med full rett tale om en «russesyke», som forøvrig ikke er helt uforklarlig.

Etter at de tyske fly- og ubåtstyrkene i 1943 ble trukket bort fra Finnmark, har russerne foretatt stadige raider mot Finnmarkskysten. Mindre tyske avdelinger — vaktmannskaper — og norske quislinger er blitt bortført. Alle norske patrioter som ønsket det, fikk følge med til Russland. Når de russiske «commandos» i følge med norsktalende kjentmenn snek seg inn på de små tyske garnisonene, ble tyskerne som regel grepet av panikk og tok til flukten. Et helt kompani fra Kiberg like øst for Vardø, ble stillet for krigsrett, fordi samtlige soldater hadde rømt inn over fjellet i stedet for å ta opp kampen mot en russisk landstigningsstyrke. Ved fronten er den tyske moralen derimot ubrutt.»

«I Kirkenes gjennomgår Org. Todts tallrike mannskap regulær militær opplæring for å øke «Armee Lapplands» reserver.

For en tid siden offentliggjorde en illegal tysk soldatgruppe i Norge, en hemmelig ordre fra OKW Norwegen, datert 11 mars 1944, hvor det het i tilfelle av en finsk kapitulasjon ville troppene få ordre om «- - bis zum letzten Mann og bis zur letzten Patrone zu kämpfen».